

A magyar nyelvér?l magyaroknak XII.

2010 december 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

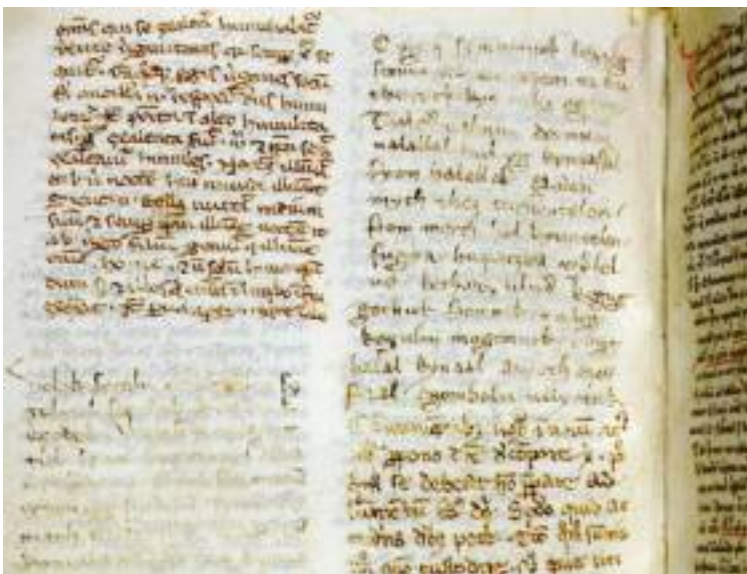
- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kies hazánkban szokás id?nként kiosztani az utolsó polihisztor címet. Semmi értelme. Nem mintha nem lett volna nagy ember az éppen feldicsért utolsó, de micsoda gazdagság! Nyakunkon a következ?!. Kérem, vegyük tudomásul, hogy messze van még az utolsó magyar polihisztor.

Most pedig szóljunk a kihagyottakról: a Tihanyi alapítólevél néhány mondatáról (1050), a Halotti Beszéd?r?l (1200) és a már kései Ómagyar Mária-siralomról (1300). A helyzet nagyon érdekes. E szövegeket ismerjük: jól tudjuk, hogy nehezen, vagy itt-ott szinte sehogy sem érthet?k b? magyarázat nélkül. Mivel pedig ugyanakkor, s?t, még a régebbi id?kb?l is vannak kifogástalanul mai nyelvezet? nyelvemlékeink – ezekb?l láttunk fenn idézeteket –, ezért teljes biztonsággal állíthatjuk, hogy nem e három nyelvemlék nyelvezetéb?l „fejl?dött” ki a mai magyar nyelv! Olyannyira nem, hogy ezek és csakis ezek kakukktojásoknak tekintend?k nyelvünk f?útvonalán. (E három nyelvemlék még egymással sem egyeztethet? össze.)

A Tihanyi alapító levelében áll ez a mondat: „Feheruuaru rea meneh hodu utu rea”. Ámpontosan ekkor egy másik magyar ezt írta (1046): „Ó Jézus és szent Mária hív?k, szent jeles harcosok!” Most akkor melyikb?l jön a mai magyar beszéd? Nyilván az utóbbiból, szükségszer?en töretlenül. Ez a helyzet a Halotti Beszéddel is (1200): „Hadlava holtát teremteve isten tul ge feledeve”, miközben a kenyereéri gy?r?be ugyanakkor ezt a frissen zeng? mondatot vésték: „Édes nemes jó kis uram Gyóni Rüasz”. Ezt látjuk a már kései, az 1300-as évekb?l származó Ómagyar Mária-siralom esetében is. „Siralmam, fohászatom tertetik kiül, én jumhumnak bel bua...”, ámugyanakkor másvalaki így beszélt: „Háborúságban valóknak kegyessége, él?knek öröksége, kórságban valóknak egéssége”. Tehát még az 1300-as Ómagyar Mária-siralom nyelvezete is egy elhalt mellékág. Nem különös-e, hogy épp e három kakukktojás mellett teszik le a voksot a Magyar Tudományos Akadémia finnugorista nyelvészei? Itt valami nincsen rendjén. Biztosan nem lehet ilyen sok esetben ekkorákat tévedni csak úgy.

Például könnyen belátható, hogy csakis szándékos ködösítés lehet az, hogy a Tihanyi alapító levélnek épp a legképtelenebb, gyerek riogatóra is alkalmas mondatát sulykolják belénk leger?teljesebben, mint „igazi” régi magyar nyelvezetet: „Feheruuaru rea meneh hodu utu rea” – ami kimondhatatlan; talán szótagolta valaki a magyarul nem tudó deáknak? –, míg az ugyanebben a szövegben található, és dönt? többségben lév?, ma is friss szavakról pedig hallgatnak, mint a sír! Az is egyértelm?en szándékos, hogy az Ómagyar Mária-siralom egyik versszakát nagyon durván meghamisítva tanítják iskolásainknak. Egy könyvnyi további igazolást hozhatnák a félrevezetéseikre. Ám ezt a nagy igyekezetet a megtévesztésünkre nem kell el?re elterveltnek gondolnunk, csupán egy csoport egységes lelki készletét kell vélnünk a háttérben a magyarság visszaszorítására.

Mivel a magyar törzsnyelv 1000 évvel ezelőtt is ilyen volt, mint ma, joggal feltételezhető, hogy sok-sok évszázaddal 1000 előtt, akár még Jézus idejében sem lehetett lényegesen más. Ám nyelvünk 1000 évnyi változatlanságának bizonyossága már önmagában is elegendő ahhoz, hogy végképp kiszaladjon finnugorista nyelvészeinek talpa alól a szőnyeg. No de, mi az, amit tanításuk helyébe állíthatunk? Mert ha „meghalt a király, éljen a király”, nem lehet másképp! Ami helyébe állítható, még annál is meglepőbb, mint a magyar nyelv rendkívüli maradandósága. A lassú változásnak sok súlyos következménye van, s ezek alapjaiban rengetik meg a "hivatalos" történelmi és nyelvi világgépünket. Ezekről e honlap egyéb helyein ejtünk szót.

(Az olvasó az e tanulmányban szereplő nyelvmélekeinket együtt megtalálja – kettő kivételével – Molnár József és Simon Györgyi Magyar nyelvmélekeink című kötetében, és ellenőrizheti az általam felhasznált idézeteket. Tankönyvkiadó, Budapest, 1980. A további két nyelvmélek: A Vata-lázadás utáni szöveg forrása: Jerney János: Magyar nyelvkincsek, 1854. A kenyereéri győr és olvasata: Varga Csaba: JEL JEL JEL, 2001, 248. oldal.)

Varga Csaba

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláizról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
